

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 9	November 1990	26. årg
-------	---------------	---------

Forførelse

av Lars Fossdal

«Se til at ingen fører dere vill», var det første Jesus svarte på spørsmålet om kjennetegnet på hans gjenkomst. Det skal oppstå falske messiaser og falske profeter som skal gjøre store tegn og under. Folket skal ikke tåle den sunne lære, og skal derfor ta seg selv lærere i hope-tall. Kravet er om de forkynner i samsvar med folkets meninger, det klør i øret og blir tatt i mot av verden. «Om noen da sier til dere: Se, her er Messias, eller der, da skal dere ikke tro det», sa Jesus. Endetiden skal bli så vanskelig, at ble ikke de dagene forkortet, så ble intet menneske frelst. Det er Satan som er aktiv, for han vet at han har liten tid igjen.

I Joh. åp. 6, 2 brytes det første seglet på bokrullen (omhandler endetiden). Johannes ser en hvit hest med en rytter på, som har en bue og blir gitt en krone. Han dro ut med seier og til seier. Hvorfor

har han ingen pil? Han mangler det viktigste i krigføring, det som kan drepe. Gi akt på dette, for her avsløres han. Det er Satan utkledd som konge og seierherre. En etterligning av Kristus. En forfører som går med seier og til seier. Han samler folket, og folket samler seg om ham. Overalt, i kirker, menigheter og i organisasjoner vinner han innpass. Et budskap forkynnes hvor mennesket med sin verdi, utrustning og muligheter er kommet i sentrum. Anstøtet, dårskapen og den enfoldige troskap mot Kristus er borte. For menneskene er det et positivt budskap, men det fører visselig til fortapelsen. Noen ser det og sier i fra, men blir stort sett møtt med anklage om dømmesyke, selvgodhet og mistenkelig-gjøring av andre.

Hvorfor er pilen så viktig? Fordi den kan drepe. Mennesket er ondt og er under Guds vrede og forban-nelse. Det arver ikke Guds Rike.

For å bli frelst må det bli født på ny, og det skjer ikke ved verken bestemmelse eller forbedring av mennesket. Å bli født på ny er å få en helt ny natur, en guddommelig natur som elsker det Gud elsker og hater det Han hater. Det skjer kun ved å høre og ta i mot evangeliet. Men evangeliet kan ikke gjenføde en syndere uten at den onde natur først er gjort maktesløs, drept ved loven (pilen). Der møter mennesket Guds rettferdighet og hellighet. Loven er autoritær og krever fullkommen lydighet. Den setter navn på synden og gjør den syndig. Den påviser brudd, anklager og dømmer synden og synderen. Mennesket blir det det er, fortapt. Det står skyldig for Gud, uten unnskyldning.

Paulus opplevde dette. Han skrev: «Jeg levde en tid uten lov (enda han levde etter loven), men da budet kom ble synden levende igjen, jeg derimot døde.» Rom. 7. Dette er det å dø ved loven for loven, som det står i Gal. 2, 19.

Dette var også Luthers nød. Han ble skyldig for Gud, den rettferdige dommer. Intet av det han kunne gjøre ga fred med Gud. Han var fortapt, han døde. Loven (pilen) hadde gjort sin gerning. Da kunne Ånden ta av Jesus og forkynne for ham at i Kristus var han forlikt med Gud. Da ble det nytt liv i Luther. Dette var en nyhet de andre måtte

få høre. Kristus kom i sentrum, han ble ALT for Luther.

Jesus forkynnte ikke evangeliet for alle, selv om det er til alle. Kvinnen som ble tatt på fersk gjerning i hor, fikk høre: «Gå bort og synd ikke mere.» Den rike unge mannen fikk høre: «Gå og selg alt det du har...» Mannen ved Betestadammen fikk høre: «Synd ikke mere, for at ikke noe verre skal vederfares deg.» Alle disse fikk høre lovens ord. Hvorfor? For han visste som ingen andre at Herren døde for å gjøre levende. 1. Sam. 2, 6. Eller som det står i Es. 26, 10: «Dersom den ugudelige får nåde, så lærer han ikke rettferdighet; i rettvishets land gjør han urett, og han ser ikke Herrens storhet.» Ved å gjøre etter budene ville de bli fortapte syndere som trengte til omvendelse og gjenfødelse. Da ville de lære rettferdighet, de ville gjøre rett og de ville se Herrens storhet (i Kristus).

Det er kun der hvor loven (pilen) har fått gjort sin gjerning, at budskapet om Kristus Jesus blir tatt i mot. Det er bare der loven har fått drept mennesket at evangeliet kan gi nytt liv. All forkynnelse som mangler denne pil, er forførelse som leder til fortapelsen, samme hvor evangelisk den enn er.

Sann åndelighet oppstår i åndens fattigdom. Det er det pilen skal utrette. Mange oppfatter forkynnelsen av loven som tung og negativ,

og roper i stedet etter å høre positiv forkynnelse. Det er kjødets reaksjon, for det vil ikke avsløres og dødes, men heller leve slik det selv vil etter sine lyster. Sann forkynnelse skal rykke opp, rive ned og ødelegge for å bygge opp og til å plante. (Jerem. 1, 10.) Forkynnere som står i Guds fortrolige råd, forkynner til omvendelse. (Jerem. 23, 22.)

Guds ord roper VE over de som holder sitt sverd fra blod. Dvs. de bruker Guds ord slik at kjødet og synden ikke avsløres og dømmes. Folkets skade blir da lagt på lettferdig vis. (Jerem. 6, 14.)

Treet kjennes på fruktene. De mangler åndens fattigdom og bedrø-

velsen etter Guds sinn som virker omvendelse. De frykter ikke Han som er hellig og som i himlen tilbedes med ærefrykt, men er i stedet freidige og uforsiktige. Heller ikke kan de skille mellom det som er av kjød og det som er av Ånd. De vil ikke høre på virkelig selvransakelse, men søker heller etter åndelige fornøyer. De er mer opptatt av om forkynnelsen smaker godt (klør i øret), enn om den er rett. De har ingen åndelige vanskeligheter, unnatt når Guds Ånd uroer dem med sine vekkelser til omvendelse.

Denne «kristendom» feier i dag inn over vårt land. Den går med seier og til seier. Guds barn er under press fra denne åndsretringen, de fristes til å skjule sverdet, tie om dårskapen og anstøtet. Den som gjør det, er troløs mot Gud. Han farer vill og fører andre vill. Dette er alvorlig. Jesus sa om slike at det var bedre at det var hengt en kvernstein om hans hals og han var ned-sunket i havets dyp. (Matt. 18, 6.)

«Men når menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jord,» sa Jesus da han gikk her nede. Det forstår Guds barn av åndskampen de opplever og av hva som skjer på kristenfronten både i lære og tale og sang.

«Land, land, land, HØR HERRENS ORD.» Hører du? Drives du til omvendelse?

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Oppgjør med myter i frafallstider

Av Jørn Nielsen

«...de skal vende øret bort fra sannheten og vende seg til mytene» (2. Tim. 4, 4). Les hele kapitlet!

I den danske bibelen står det «fabler» og i den norske «eventyr». Grunntekstens ord kan like godt oversettes med «myter». Det greske ordet er «mythos».

Hver generasjon må utkjempe sin egen kamp for sannheten og mot mytene. I Paulus' siste ord, hans siste åndskamp på prent, trekker han opp noen åndelige linjer som også vil være relevante for menighetens siste tid, når alt «flyter» og myter lett får innpass blant oss.

Ingen åndelig innflytelse

1. Det er en myte å innbille oss at vi har åndelig innflytelse over andre, hvis vi ikke vet hva det vil si å «stå for Guds åsyn og for Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde» (dansk oversettelse). Hvis det bare er vårt mål å gjøre mennesker til lags, vil vi snart stå som tapere for Guds åsyn. Apostelen visste hva det ville si å tjene Herren «av et rent sinn, ja som av Gud» og tale «i Kristus for Guds åsyn» (2. Kor. 2, 17).

Gråte-dalen

2. Det er også en myte hvis vi tror at vi som Jesu etterfølgere kan leve

som vi har et blivende sted her. Apostelen formaner «med tanke på Hans tilsynskomst og Hans rike» (dansk oversettelse). Til en bibelsk evangelieforkynnelse hører budskapet om Herrens komme. Brødsbrytelsen er med tanke på Hans komme, for her forkynner vi Herrens død «inntil Han kommer» (1. Kor. 11, 26).

3. Det er også en myte å tro på Guds rikes fremgang og åndelige oppvekkelse uten Ordets forkynnelse. Derfor formaningen: «Forkynn ordet! Vær rede i tide og utide...» (vers 2). I dag fortrenkes forkynnelsen av ordet mer og mer av støyende musikk og sorgløs underholdning med en form for kåseri som «oppvarming» til selve forkynnelsen. Dette er en misforståelse. Ordets forkynnelse i Åndens kraft er «varmt» nok og det er Herrens metode: «Da verden med all sin visdom ikke kjente Gud i Hans visdom, besluttet Gud ved forkynnelsen dårskap å frelse dem som tror» (1. Kor. 1, 21).

Ingen tukt – ingen kjærlighet

4. Det er en myte å påberope seg kjærlighet til Bibelen uten å kunne tåle Ordets formaning og tukt. Apostelen skriver: «...overbevis, tukt, forman med all langmodighet og

belæring» (vers 2). Jeg ble en gang ille til mote over en velmenende predikants råd til meg om ikke å formane, hvis jeg ville komme overens med de troende på et bestemt sted. Da jeg klaget min nød til en gudfryktig kvinne, var hennes korte kommentar: «Summen av ditt ord er sannhet!» (Salme 119, 160). Hele Guds ord må med, hvis vi skal stå som sannhetsvitner.

5. Det finnes også myter angående «den sunne lære». Sunn lære er den læren som fører til et sunt liv og ikke bare til en «sunn» teologi. I en tid med stor vekt på nytelse og gode følelser trenger vi åndelig vekking på dette punkt.

6. Moderne «evangelisering» er ofte forbundet med menneskesentrert sjarme og «smartness». Men det er en myte å tro at varige resultater for evigheten kan oppnås den veien. Apostelen skriver: «Du derimot, vær edru under alle forhold, bær dine lidelser, gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste» (vers 5). Og igjen: «Lid ondt med meg for evangeliet, ved den kraft som Gud gir» (1, 8). Husk det, du unge venn! Har Herren kalt deg til Hans tjeneste, vil du komme til å lide ondt. Men fatt mot! Bær dine lidelser, - og du skal komme til å fullføre tjenesten.

«Ett ben i verden»

7. Det er også en myte, ja et djevlsk bedrag, hvis vi tror at vi kan

leve med ett ben i verden og ett ben i Guds rike. «Demas forlot meg for han fikk den nuværende verden kjær» (vers 10). Demas' hjerte ble kjølig for den verden som Paulus levde i, og slik mistet Paulus en medarbeider. Hvem eier våre hjerter - Gud eller verden?

8. Endelig er det en forferdelig myte å tro at noen kan slippe godt fra å volde en Herrens tjener ondt. «Aleksander Smed har voldt meg meget ondt, Herren vil gjengjelde ham hans gjerninger» (vers 14). Ikke bare fra den gudløse verden, men også fra bekjennende kristne har Herrens tjenere måttet lide ondt. Aleksander Smed hadde nok en eller annen «stilling» i menigheten, men stakkars ham: Guds ord sier: «Rør ikke mine salvede, gjør ikke mine profeter ondt» (Salme 105, 15).

Til slutt: Det er ingen myte at forkynnelsen av evangeliets gode nyheter skal bli fullført, tross frafallet som griper så om seg. Før Paulus la sitt grånende hode på blokken i Rom, lyder det triumferende: «Herren sto meg bi og ga meg kraft, for at forkynnelsen ved meg kunne bli ført til ende og alle hedningene få høre det...» (vers 17).

Må Herren gi oss nåde til å være med på dette og frelse oss fra alle falske myter i denne endens tid «med tanke på Hans tilsynekomst og Hans rike» (vers 1).

(Innlegg i Dagen)

Guds hensikt med de ubetingede løfter

Evangeliet – i dets motsetning til loven – består utelukkende av ubetingede løfter.

Det er noe som egenrettferdige og hovmodige (ubotferdige) mennesker forarges meget over! Så hyler de opp om «for mye nåde», «åndelig lettsindighet», «soveputer for samvittigheten», og retter alsens anklager og bebreidelser mot denne «åndelige dovenskap» og «uetiske kvietismer» farlige, meget «farlige» (!) veier.

Å den blinde fariseer! Å – den egenrettferdige, hykkelske moralist som vil være «alvorligere», «mer etisk», ja, helligere enn Gud selv! De har jo aldri i sin fariseisme ant eller forstått det minste grann av Gud!

Gud har slett ikke ment eller villet at hans ubetingede nådes ubetingede løfter skulle være døde og kraftløse prydanker i et ubotferdig hjerte, eller at de skulle være livløse religiøse fraser som nøkterne, moralske mennesker kunne forakte i sitt hjerte.

Disse løfter er hans virkemiddel. Det er levende, kraftige, åndelig smaksmettede, virksomme *midler* og *redskaper* i hans hånd!

For med evangeliet om Kristus og all verdens forsoning med Gud, og med løftene i ham, vil Gud – kort

og fyndig uttrykt – *virke alt* «det som var umulig for loven, idet den er maktesløs ved kjødet» (Rom. 8, 3).

Ved lov (moral og gjerning) virkes intet nytt og hellig menneske, men enten bare fariseere eller sønderknuste samvittigheter. Ved den blotte moralforkynnelse virkes ingen botferdighet, ydmykelse, omvendelse, tro og gjenfødelse. Men alt dette virkes av Gud i våre hjerter ved evangeliet om Jesus og løftene i ham. For løftene alene reiser den bøyede, omvender den villfarende, gir tro og virker gjenfødelse og hellighet i hjertet.

Loven krever alt av deg, og gjør kravene til betingelser du må oppfylle for å bli velsignet av Gud. Evangeliet krever intet, men gir deg alt, og med disse gaver kommer troens liv med hellighet, renhet og gode gjerninger som en frukt og følge av ordet, Ånden og troen.

Troens lydighet er to helt forskjellige ting etter lovens og evangeliets husholdninger. Etter loven er troens lydighet en betingelse for å kunne arve velsignelse. Men etter evangeliet er troens lydighet en virkning av evangeliet selv, en følge av Guds Ånds gaver, en frukt av troen – og altså en følge av at et

menneke allerede er under og eier Guds velsignelse i Kristus.

Å, hvor det er vesentlig og viktig å forstå dette rett i sitt hjerte, så at man forstår å skikke seg i dette lys! Intet er så livsfarlig i åndelig henseende som at man uformerket driver under loven og tror at man skulle være salig ved sin egen lydighet. Under loven gis det ingen salighet.

Hør nå her til slutt et par sådanne typiske ubetingede løfter som du kan studere egenarten i ved at Guds ånd opplyser deg.

Jeg nevner det ord som Jesus sa til Nikodemus. Og se nå etter om det finnes noen betingelse i det! «Så har Gud elsket verden – deg og meg – at han ga sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Hvor er *betingelsen*? Det er ingen betingelse. Han har elsket oss og gitt oss sin Sønn helt fritt. Det forkynnes *ubetinget*. Men der *en hensikt fra Guds side*, altså også en *tilsiktet virkning av gaven*, nemlig denne: at du og jeg ikke skal fortapes, men komme til troen på Jesus.

Eller la meg nevne det like klare, ubetingede løfte i Esaias 43. Esaias er jo evangelisten blant profetene. «Og nå» – altså i dette øyeblikk, evighetens øyeblikk i hvert et nå – «sier Herren som skapte deg og som dannet deg: Frykt ikke, jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er

min. Når du går gjennom vann er jeg med deg, og gjennom elver så skal de ikke overskylle deg. Når du går gjennom ild så skal du ikke svis, og luen skal ikke brenne deg.» Hvor er *betingelsene*? Ingen betingelser er der. Men det er et løfte som Herren gir deg fritt og ubetinget, av sin nåde. *I hvilken hensikt?* Jo, i den hensikt *ved det ubetingede løfte å gjøre det mulig for deg å tro på ham* – altså i den hensikt å virke i deg og gi deg *den tro* hvorved nettopp det ubetingede løfte kan oppfylles på deg! For *løftet er ubetinget, men det oppfylles på deg bare ved tro*. Derfor er Herren virksom for om mulig å virke den tro i deg som arver oppfyllelsen.

For løftet oppfylles på deg *ikke uten tro, ikke på grunn av tro, ikke for troens skyld* – men: *for Jesus skyld ved troen* på løftet!

Dette er en gåte for det egenrettferdige menneske – men et salig, herlig lys i deres hjerter som får Den Hellige Ånd. Alt dette kan bare virkes ved et ubetinget løfte!

La meg minne deg om enda et av disse mange underfulle Guds ord, Es. 43, 24-25: «Du har bare trettet meg med dine synder og voldt meg møye med dine misgjerninger.» Det er alt hva du kan gjøre og har gjort for å oppfylle betingelsene for å arve velsignelse: Du har bare trettet Gud! Men hva sier han? *Uten betingelse* sier han: – «Jeg, ja, jeg

er den som utsletter dine misgjeringer for min skyld og dine synder kommer jeg ikke i hu.»

Hører du han tilsier deg syndernes forlatelse *uten betingelse!* Hvorfor? Jo, fordi din syke og såre samvittighet trenger å lære å *tro* på ham, men det kan du ikke uten at han gir deg det ubetingede løfte: Jeg forlater deg alle dine synder. For dette tilsier han deg *for å frembringe den tro i ditt hjerte*, som skal eie forlatelsen, og for å lære deg å klynge deg til ham på nådens og troens grunn, og ikke på din egen rettferdighets og lydighets grunn.

I dåpen har Jesus selv sammenfattet alle Guds ubetingede løfter idet han ga dåpen denne form: en dåp til Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Det betyr at dåpen er en innbydelse, overgivelse og innvielse av et menneske (den dømte) til alt det som inneholdes i og menes med «Faderens vesen, nåde og gjer-

ning», «Sønnens vesen, nåde og gjerning», og «Åndens vesen, nåde og gjerning» — alt samlet i den treeninge Guds *løfter*. Det er dåpens løfter som utgjør dåpens ufattelige herlighet! For at vi rett skal forstå denne dåpens sanne herlighet, og kunne bevares fra alt det ugudelige, overtroiske og bespottelige uvesen som lyves og diktes om dåpen i en verdsliggjort og frafallen «kirke» på jord, skal vi komme nærmere tilbake til dette i det siste kapitel, hvor vi taler om «gjenfødselen».

Så er velsignelsen i himmelen i Kristus Jesus» det samme som Gud Faderens frie, suverene nådeløfter i Kristus Jesus — for hvis oppfyllelse Gud Faderens egen, evige allmakt borger og garanterer, idet løftene *virker til tro og oppfylles ved tro for Jesu skyld*.

*Fra velsignelsen i Kristus Jesus
av O. V. Sendstad*

Våk og be at I ikke skal komme i fristelse

Mrk. 14, 38

Jesus kommer her og finner sin venn, Peter, sovende. Å, det er som om en kan høre lidelsen i stemmen til Frelseren: «Sover du, var du ikke i stand til å våke med meg en time?» Tenk du, midt i denne kamp som Jesus har der i Getsemane, så sover

Hans beste venner! Tror du det er annerledes i dag? Å, nei det er det nok ikke, kjære deg. Det er søvnens tid for Jesu venner i dag. Her er så mye å fylle ventetiden med, ja noe for enhver smak! Dessuten er det så behagelig å sove, å være lat. Det er

så behagelig når det liksom seiler avsted av seg selv. Tenk slippe å ta opp noe kors, slippe ta opp noen kamp, bare sove og seile avgårde.

Går dette an tror du? Går dette bra, kjære deg? Nei, det ender i fortapelsen enten du liker å høre det eller ei.

*«Våk min sjel og bed!
 Deg til strid bered!
 Fristeren kan legge snaren
 Der du minst formoder faren
 Strid som før du stred!
 Våk min sjel og bed.
 Skjult i lystens spor
 Han med falske ord
 Seg som lytsets engel nærmer.
 Etter vennens røst han hermer
 Spenner ut sin snor.
 Skjult i lystens spor.»*

Du, der må en kamp og en strid til for å nå himmel og salighet, ja for å bli bevart hos Jesus. Kjenner du til dette i ditt liv, denne kamp mot «den gamle Adam» i deg som hver dag vil ha «brød» for å leve. Gir du ham mat, fyller du deg med disse verdens ting? Mater du ham med fjernsyn f.eks. og mener at det ikke er så farlig? Det er jo så fint og uskyldig. «Skjult i lystens spor,» sto det i sangen her. Å kjære deg, FLY, sier ordet.

Hva taler du med dine kjære om? Hva er det som fyller ditt hjerte så det flyter over? Kanskje du taler om

ting på fjernsynet på veien til himmelen? Å, kjære deg, for en tomhet! Må Herren få oss i tale om disse ting, så det kunne bli nød for oss dette. «Våk og bed,» sier Jesus her. Han som er sjelens tilsynsmann og hyrde, Han vet også hvordan det står til med den enkelte. Han vet også at den eneste måten å bli bevart på, det er å våke og be, og være avhengig av Herren i alle ting. Hvorfor? Jo, Jesus ble prøvet her under Satans listige angrep. Og Han besto prøven ved å holde seg i avhengighet av ordet, det som står skrevet. Kjære venn, dette er også vår vei! La oss vitne for hverandre om Jesus, ja la oss synge og lese om Ham, bare om Ham, når vi er sammen! Kun dette skal være med å holde oss våkne og bedende!

*«Våk min sjel og bed.
 Og hold trofast ved
 Til ditt Kanaan blir funnet
 Kronen rakt deg, palmen vunnet
 I en evig fred.
 Våk, min sjel og bed!»*

Sølvi Straumstein

(forts. fra forrige nr.)

Kristi Hellige lidelse

Av M. Luther

For det femte skal du dypt innprente deg, og slett ikke tvile på, at du er den som piner Kristus slik. For det er *visselig dine synder som har gjort det*. Slik slo Peter jødene som med et tordenslag, da han sa til dem alle sammen, Ap. gj. 2, 36-37: «I har korsfestet ham.» På den dagen sa 3000 forskrekket og skjelvende til apostlene: «Å, kjære brødre, hva skal vi nå gjøre?» Derfor, når du ser Kristi nagler trenge gjennom hans hender, så tro fullt og fast at dette er dine gjerninger. Når du ser hans tornekrone, så tro at dette er dine onde tanker o.s.v.

For det sjette: Se nå at der hvor en torn stikker Kristus, der burde med rette mere enn hundre tusen torner stikke deg. Ja, i evighet burde de stikke deg slik, og ennå meget verre. Hvor en nagle gjennom-borer Kristi hender og føtter, der burde du evig lide under slike og ennå verre nagler. Det skal da også skje med dem som lar Kristi lidelse være spilt på dem. *For dette alvorlige speil, Kristus, vil hverken lyve eller skjenne*; hva han viser oss, må til punkt og prikke skje således.

For det syvende: En slik redsel fikk Bernhard*) av dette. Derfor sa han: «Jeg trodde jeg var sikker; jeg visste ikke noe om den evige dom, som var felt over meg i himmelen, inntil jeg så at Guds eneste Sønn forbarmer seg over meg, trer frem, og gir seg selv inn under denne dom for meg. O ve, nå er det forbi med all lek og sikkerhet hos meg, når der står et slikt alvor bak.»

Slik befalte Kristus *kvinnene* (Luk. 23, 28): «Gråt ikke over meg, men gråt over eder selv og eders barn.» Og han nevner grunnen: «For gjør man dette med det grønne tre, hvorledes skal det da gå med det tørre?» Som om han ville si: «Lær av mine pinsler hva I har fortjent, og hvordan det skal gå eder.» For her er det sant at en liten hvalp blir slått, for å skremme den store hunden. Så har også profeten sagt: «Alle slekter på jorden skal klage over seg selv for hans skyld.» Han sier ikke: «De skal beklage ham,» men «klage over seg selv for hans skyld». Slik ble også de foran nevnte forferdet, Ap. gj. 2, 37, så de sa til

*) Bernhard av Clairvaux, munk og mystiker (1090–1153).

apostlene: «Kjære brødre, hva skal vi gjøre?» Og likedan synger kirken: «Jeg vil flittig tenke på dette, og da vil min sjel forsmekte i meg.»

For det åttende: På dette punkt må man øve seg riktig vel. For *nytt* av kristi lidelse beror framfor alt på denne ting, at mennesket *kommer til selverkjennelse*, forferdes over seg selv og blir sønderknust. Hvis mennesket ikke kommer til dette, da er Kristi lidelse ennå ikke blitt ham riktig til nytte. For Kristi lidelses eget naturlige verk er dette, at det skal gjøre mennesket likt ham, så at likesom Kristus blir jammerlig pint på legeme og sjel ved våre synder, således må også vi pines etter ham i vår samvittighet på grunn av våre synder. Dette går heller ikke her for seg med mange ord,

men ved dyp ettertanke og erkjennelse av syndens forferdelige alvor.

Ta en liknelse: Hvis en forbryter ble dømt, fordi han hadde drept en fyrstes eller konges barn, og du følte deg sikker og sang og lekte, som om du var helt uskyldig, inntil man ved voldsomhet angrep deg og overmannet deg, fordi du hadde overtalt forbryteren til å gjøre dette, — se, da ville hele verden bli for trang for deg, og aller mest hvis din samvittighet dømte deg. Slik skal du bli ennå mer forferdet, når du betenker Kristi lidelse. For skjønt Gud nå har dømt og fordrevet misdederne, jødene, så var disse dog tjenere for dine synder, og *du* er i sannhet den som *ved din synd* har drept Guds Sønn og korsfestet ham:

(forts. neste nr.)

Gud gav sin sønn

Les 1. Joh. 4, 7-21

Gud elsker *meg*! Dette er ikke noe jeg er henvist til å tro uten å se noe bevis for det. Det er åpenbart på Golgata. v. 9-10. Jesus dør for mine synder. Han dør for dine synder, og det er Guds vilje at det skjer.

Fordi du p.g.a. synden ikke har liv i deg selv, kom Han til verden for at du skulle leve *ved Ham*. v. 9. Ha liv i Ham altså. Det er ikke noe

abstrakt dette. Det er ikke noe som er overgitt til vår «tolkning». Det er en helt konkret sak. *Jesus dør for synden!* Ved *Hans sår* har vi fått legedom. Jes. 53, 5. Det er umulig at den straff som rammet Ham for syndens skyld også skal ramme deg for syndens skyld, så sant du blir i Ham. Og hva er så det å bli i Jesus? Jo, det er å bli i Hans kjærlighet

(Joh. 15, 9), den kjærlighet Han har til deg, som Han og vitner om, og som altså er åpenbart på Golgata.

Hvem er det så som gjør dette vanskelig? Det er vårt eget formørkede hjerte!

Jesu kjærlighet til deg, det er ikke noe du på et eller annet vis må forsøke å få til. Gud er kjærlighet! Og dette er du gjenstand for. Det er ikke et eller annet triks fra vår side som skal få dette til.

Paulus kan liksom ikke få sagt dette sterkt nok, når han skriver til romerne i Rom. 8, 32; «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav Ham for oss alle, *hvorledes skulle Han kunne annet enn å gi oss alle ting med Ham?* Det er som om han sier: Forstår du da ikke?

Det er knyttet til dette altså; *Gud gav sin Sønn!* Vi er ikke overlatt til å tro i hytt og vær. Kan jeg nå være så sikker på at det gjelder meg? *Ja, du har fått beviset på det! Kristus er korsfestet!*

Men la oss merke oss dette, kanskje særlig i vår tid, at Han er korsfestet for å kjøpe oss fri ifra verden. Mange regner seg som kristne i dag, men har et positivt forhold til verden og et negativt forhold til Guds ord. De hører det de vil høre av det. Dette åpenbarer at ditt hjerte ikke er rett for Gud.

Evangeliet forkynner at alt som binder deg, er du løst ifra *i Jesus Kristus!* Du er løst *i Ham!* Guds

frelse er en *hel* og *full* frelse! Jesu Hans Sønnns blod renser fra *all* synd! Her tales altså ikke om *forbedring*, men om *renselse*. Gud har gitt verden noe som renser den fra all synd, nemlig *Jesu blod*. Her blandes det så fryktelig i sammen i dag. Visst skal en kristen ikke «mate» kjødet. Det er farlig for en kristen det. En kommer hjem fra et møte og setter på musikk eller et TV-program som aldelse fordriver den Ånd som er i Ordet, og så kommer det inn en ånd som leder tanker og sinn i en helt annen retning. Fuglene ifra avgrunnen spiser opp frøet som er sådd. (Mt. 13, 4). Det får ikke synke inn og slå rot. Dette bør du vokte deg for. Men disse ting har ikke med forbedring å gjøre i den forstand, men å vandre *viselig*. Den eneste virkelige forbedring Gud kjenner i et menneskes liv, er *renselsen i Jesu blod*. Her i verden derimot er det gradsforskjeller i levnet. Men gjør ikke Den Hellige Ånd sorg, ved å hengi deg til mørket! Tenk heller på hva din frelse har kostet Ham. Tenk for en nåde at jeg her kan tale om *din* frelse, fordi det er noe som er til. *Jesus lever!* Soneofferet står evig for Gud.

Det er som en sa: Vil du prøve en forsamling, så forkynn *det betingelsesløse* evangelium, og se hvem du har med deg.

Det tales *en* kveld, kanskje to, men snart så lyder det; Du må for-

kynne *loven*, du må legge mere *alvor* til. Hvorfor? Jo, fordi *loven* den *virker*, og det er denne *virkning* du søker. Det betingelsesløse evangelium virker ingenting hos slike, for det har de i virkeligheten aldri smakt. De har slått seg ned utenfor porten, under lovens virkninger. Hvor har du livet hen du? Hvor finner du den levende? Dette må du ta alvorlig til etterretning! Det er mange som gjerne vil høre *loven*, men det er få som vil høre evangeliet. Det er mange som har stor tro til *loven*, men det er lite tro til evangeliet. Fordi det er bare lovens kraft de kjenner. *Kraften til døden!* Men heller ikke denne kraft kjenner de fullt ut, for da ville de ikke blitt hvor de er. De hører *loven* uten å høre den. *Loven* taler dypest sett ikke om hva du skal gjøre, men om hva du skal være. Den tåler ikke hykleri, det du skal være må du være fullt ut. Mener du at en kristen skal være glad og smilende og ikke noe «hengehode» som det ofte sies i dag, ja så vær så god vær det, *alltid!*

Johannes skriver om *hjertets fordømmelse*. «Om vårt hjerte fordømmer oss.» Denne dommen i hjertet, denne frykten altså, er jo bare en forsmak på det den fortapte skal smake på den ytterste dag. Det er en nødvendig erfaring dette, erfaringen under *loven*, men det er ikke *liv* i det. Vi har fått noe langt større enn dette. Vi har fått et ord som

kaller oss til Gud med frimodighet, og dette ordet er *evangeliets ord*. Vi leste i teksten vår om «det som driver frykten ut.» Nemlig, *den fullkomne kjærlighet*. Og hvor ser du den? Hvor møter du den? «Ved dette er Guds kjærlighet åpenbart iblant oss, at Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden, for at vi skal leve ved Ham. I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at Han har elsket oss og sendt sin Sønn til en soning for våre synder. «v. 9-10. Og så står det: «I dette er kjærligheten blitt fullkommen hos oss, at vi har frimodighet på dommens dag.» v. 17a. Johannes skriver om to tilstander i hjertet.

Den ene: *Hjertet fordømmer ikke, og da har vi frimodighet for Gud.*

Når du ser hen til ditt hjerte du som er av sannheten, så opplever du at det fordømmer deg. Og til mer du søker der, til hardere og klarerer blir fordømmelsen. Desto mer du leter etter gull, desto høyere roper det om skarn, og du blir urolig og tør ikke nærme deg Gud. Jeg kan ikke tro jeg er en kristen, *slik som jeg er!* Men ser du hen til Jesus, det ordet forkynner om Ham, da tier hjertets fordømmelse. Og det tier ikke for noe annet! Så les om Jesus, hør om Jesus, *tenk på Jesus*. Det ordet forkynner om Jesus. For det er lys! «Du kan ikke tro, å men kjære så hør,» skriver sangeren. Vi

skal ikke søke *troen*, men *ordet*, for av ordet kommer troen.

Den fullkomne kjærlighet driver frykten ut, leste vi. *Bare den!* «Og vi har kjent og trodd den kjærlighet som Gud har til oss.» v. 16a. Vi har gjerne snart for å tro mennesker, men Gud? Det står at ingen noen-sinne har sett Gud. I Hans egentlige form. Vi kjenner Ham av Hans gjerninger. Og Hans største gjerning er Jesus! *Jesus er Guds gjerning*, til din og min frelse! Den som gjennom dette erkjenner Gud, han kjenner Gud, og har ved det det evige liv. «Den som tror har evig liv.» Joh. 6, 47. Det er slik sett ikke noe gagn i våre bestemmelser og «standpunkt

for Jesus», men den som kjenner Faderen ved Sønnen, han går til Gud med frimodighet. Den som nærmer seg Gud på noe annet grunnlag han går i drømme.

Gud, Han som jeg fryktet, og som jeg trodde jeg måtte stille tilfreds med et «gudelig» liv, om jeg skulle ha noe håp om frelse, det er jo Han som går der til korset med mine synder på sin rygg! Hvem kan forstå det? Nei, her forblir vi barn, alle. *Men ordet forkynner at mine synder kommer Han aldri mere ihu.* Hvorfor? Jo, *blodet har runnet, Lammet har vunnet, Amen Halleluja!*

Einar Kristoffersen

Misjonen og troen ved endetiden

Jesus taler om dette bl.a. i Mt. 24. I vers 14 sier Han: «Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden, til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.» Videre leser vi i Mt. 28, 18-20, ved Jesu himmelfart. Det er etter Hans fullbragte Gudvelbehagelige frelsesverk, som var for oss alle hjelpeløse fortapte syndere i verden. Han gir sin nådefulle, kjærlige befaling om at Guds vitnesbyrd og *Hans* glade budskap skal forkynnes for alle folkeslag. Men det er derfor merkelig nok, at Jesus i Luk. 18, 8b sier: «Men når Menneskesønnen kommer, mon Han da vil finne troen på jorden.» For vårt kjøds naturlige menneskeforstand

synes dette helt urimelig. Resultatet av misjonens glade frelsesbudskap til alle folkeslag, måtte vel bli troens erobring over hele verden? Det alvorlige for oss er, at Guds ord forkynner ikke at misjonsarbeidet automatisk får skape den levende tro, og troens videre livsverk. Dette gjentar seg gjennom hele bibelen, og åpenbares tydelig i vår anstrengte såkalte misjonstid. Vi må nok bare erkjenne at misjonsarbeidet kan ha fremgang, mens troens liv og livsfunksjoner visner bort.

«Den som tror på Sønnen har evig liv. Men den som ikke tror på Guds Sønn, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham.» Joh. 3, 36.

Kristoffer Høie

For Kristus er lovens ende, til rettferdighet for hver den som tror

Rom. 10, 4

Ingen forskjell i verden er større, enn den mellom loven og evangeliet, mellom lovens gjerninger og troen på Kristus. Etter loven er menneskene herrer, tjenere og slaver. Etter troen derimot fedre, barn, brødre, søstre og mødre. «En tro israelitt» kan ikke bli mer enn en Guds tjener, men en sann kristen er et Guds barn. Når tjenere ikke oppfyller deres plikter med troskap, sender man dem ut av huset, men barnene blir ved tukt og formaning anførte til lydighet, til tålmodighet og kjærlighet.

Loven tillegger mennesket egne krefter, som han må anvende etter dens forskrifter. Troen derimot byder ham å fornekte sine egne krefter og la seg fornye ved Guds Ånd. Loven sier; «Du skal», Troen «Jeg vil». Loven forkynner; «Forbannet er hver som ikke holder ordene, at han gjør deretter.» Troen sier; «Salige er de som hungrer og tørste etter rettferdighet, for de skal mettes.» Loven fremkaller vrede og hat. Troen bringer kjærlighet og barmhjertighet. Mennesket blir oppdratt ved loven, men ved troen kommer det til livet i Gud.

Moses fører til det jordiske Kanaan, Jesus derimot til det evige paradiset. Loven bygger døde templer av sten, men troen bygger levende templer i menneskenes hjerter. Etter loven blir Gud alene, og mennesket alene, men ved troen bor Gud i mennesket. Ved

loven kommer syndens erkjennelse, ved troen kommer syndenes forlatelse. Moses forelegger velsignelse og forbannelse, Jesus tar forbannelsen på seg og gir blott velsignelse. Moses bringer de ti bud, Jesus lærer oss det barnlige Fadervår. Luther har rett når han sier; «Moses er vel en stor predikant, men den kunst å trøste arme syndere, forstår han ikke. Når loven blir rett forstått, så gjør den mennesket forsakt, men blir den ikke rett forstått, så skaper den hyklere. Der gis ingen prediken som forbedrer, uten evangeliet.»

Zinzendorf: »Ved loven er det mennesket befalt, at være hellig, derover piner han seg til døde. Men ved evangeliet er det gitt et Guds barn at være hellig; derover gleder han seg i all evighet.

Kristus er lovens ende, den som tror på ham er rettferdig. Så vil jeg da ikke lenger pine meg ved egen kraft for å bli frommere, helligere, bedre, men jeg vil tro på den Herre Jesus, så skal jeg se Guds herlighet. Av nåde er jeg blitt salig, og ikke ved min egne gjerninger, eller egen fortjeneste. Rettferdiggjørelsen av fri og uforskyldt nåde er den sanne Gudfryktighets hemmelighet og de fullkomnes klenodie.

F. Arndt

Nyttårssamling

29. desember – 1. januar

Sted: Leirstedet Vaulali på Tou i Ryfylke.

Talere: Lars Fossdal, Einar Kristoffersen m.fl.

Ledere: Håvar Fjære m.fl.

Pris: Kr. 380,- (søskenmoderasjon og aldersrabatt).

Alle velkomne, men deltakere under 15 år bare sammen med foresatte.

Påmelding snarest – og senest innen 20. desember til:

Håvar Fjære, Goksjøruta, 3200 Sandefjord. (Tlf. 034-10 831)

For de som ønsker det er det også anledning til påmelding bare til nyttårsvåke 31/12 kl. 18.00.

Detaljert program med opplysninger om fergetider, veibeskrivelse, møtetider o.s.v. blir sendt til hver enkelt påmeldt.

Hjertelig velkommen til oppbyggelige dager.